

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 23Csp/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319204248
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adam Hradský
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2022:1319204248.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III, v konaní pred sudcom Mgr. Adamom Hradským, v spore žalobkyne: T. U., nar. XX.XX.XXXX, s pobytom Š. XXX/XXX, G. F. T., zastúpenej Pomoc a Ochrana Ľuďom, IČO: 51563193, so sídlom 91933 Trakovice 158, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie 1 411,34 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 495,46 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.03.2020 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietá.

III. Súd žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 02.08.2019 sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1 411,34 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.02.2013 do zaplatenia.

2. Žalobkyňa v rámci skutkových tvrdení odôvodňujúcich svoj žalobný návrh podľa § 150 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) uviedla, že vzhľadom na finančnú tieseň podpísala dňa 16.12.2009 so žalovaným spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX vo výške 890,- eur. Tvrdila, že zmluvy boli vopred pripravené žalovaným, pričom boli doplnené len osobné údaje žalobkyne. Žalovaný taktiež vôbec neskúmal bonitu žalobkyne a tiež ju neoboznámil s podmienkami, dodatkami, dohodami a všeobecnými podmienkami, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy. Po vytlačení zmluvy jej len ukázal kde má čo podpísať. Žalobkyňa uviedla, že úver bol čerpaný postupne. Namietala, že zmluva neobsahovala a) údaj o RPMN, b) výšku a počet splátok, c) konečnú cenu, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a d) adresu dodávateľa, kde môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, na základe čoho mala za to, že úver bol bezúročný a bezpoplatkový. Zároveň bola toho názoru, že zmluva obsahovala značné množstvo neprijateľných podmienok a žalovaný konal v rozpore s odbornou starostlivosťou a dobrými mravmi. Rovnako namietala aj existenciu rozhodcovskej doložky, ktorá nebola individuálne dojednaná. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže z úveru čerpala celkovo sumu 1 308,44 eura a uhradila sumu 2 719,78 eura, pričom rozdiel medzi týmito sumami predstavuje bezdôvodné obohatenie.

3. Žalobkyňa na preukázanie skutkových tvrdení predložila nasledovné listinné dôkazy, a to: súhrn čerpaní a splátok, výpis čerpania splátok a úhrad, úverové zmluvné podmienky a úverovú zmluvu.

4. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany nepoprel skutkové tvrdenie žalobkyne o uzatvorení zmluvy, ako ani tvrdenia o celkom uhradenej a čerpanej sume žalobkyňou. Uviedol však, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) oprávnene, a to na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami, a preto mal za to, že neboli splnené zákonné predpoklady pre vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu alebo plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Uviedol, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu, pričom namietol premlčanie žalobkyňou požadovaného nároku, keďže poslednú splátku žalobkyňa realizovala dňa 02.12.2017 s tým, že žaloba bola podaná až dňa 02.08.2019. Žalovaný mal za to, že zmluva nemusí obsahovať rozpis splátky, pričom vo vzťahu k namietanej absencii údaju o RPMN uviedol, že ten nebolo možné určiť vzhľadom na charakter revolvingového úveru. Uviedol, že zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a preto nebolo možné určiť termín konečnej splatnosti úveru. Zároveň mal za to, že náležitosti zmluvy nemusia byť uvedené v jednom dokumente, čo je podľa neho v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Vo vzťahu k absencii údaju o adrese predávajúceho uviedol, že uvedenie takejto adresy nebolo možné. Zároveň mal za to, že zmluva neobsahovala neprijateľné zmluvné podmienky.

5. Žalovaný na preukázanie skutkových tvrdení predložil nasledovné listinné dôkazy, a to: výpis z účtu a úverové zmluvné podmienky.

6. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal všetky stranami sporu predložené listinné dôkazy, z ktorých vychádzal pri zistení doleuvedeného skutkového stavu rozhodného pre právne posúdenie veci.

7. Žalovaný ako právnická osoba - podnikateľ, podnikajúci v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom a žalobkyňa ako fyzická osoba spotrebiteľ uzatvorili dňa 16.12.2009 v písomnej forme úverovú zmluvu (ďalej už len „zmluva“), ktorá mala charakter tzv. formulárovej (predtlačenej) zmluvy.

8. Zo zmluvy vyplývalo, že:

- za žalovaného ako veriteľa zmluvu uzatvoril predajca spoločnosť TESCO STORES, a.s.;
- v záhlaví zmluvy bolo uvedené obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo žalovaného ako veriteľa;
- obsahovala údaje o žalobkyne ako spotrebiteľa týkajúce sa rodného čísla, mena a priezviska mobilného telefónneho čísla, štátnej príslušnosti, rodinného stavu, bývania, dosiahnutého vzdelania, čísla občianskeho preukazu a vodičského preukazu a adresy trvalého bydliska;
- žalovaný posúdil schopnosť žalobkyne splácať poskytnutý úver zistením jej zamestnávateľa a výšky čistého príjmu, ktorý predstavoval sumu 570,- eur mesačne;
- žalobkyňi bol poskytnutý úver vo forme tzv. revolvingu, teda kreditného rámca v sume 890,- eur, ktorý sa zaviazala splácať mesačnou splátkou vo výške 4 % z dlžnej sumy;
- ročná úroková sadzba predstavovala hodnotu 26,28 %, resp. 11,88 % v závislosti od čerpanej čiastky;
- priemerná RPMN predstavovala hodnotu 19,33 %;

9. Zo zmluvy taktiež vyplývalo, že žalobkyňa súhlasila s uzatvorením poistenia zneužitia karty v sume 0,5 eura mesačne.

10. Z ostatnej časti zmluvy uvedenej menším písmom vyplývalo, že jej neoddeliteľnou súčasťou boli aj úverové podmienky a súhlas žalobkyne s uzatvorením rozhodcovskej doložky.

11. Zo zmluvy nevyplýval údaj o adrese žalovaného, na ktorej môže žalobkyňa uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ako aj údaj o RPMN, končenej splatnosti úveru a ani akýkoľvek údaj o termíne splatnosti splátky.

12. Zo zhodných vyjadrení strán sporu podľa § 186 ods. 2 C.s.p., o ktorých nemal súd žiadne pochybnosti, ako aj z prehľadu čerpania a splátok vyplývalo, že žalobkyňa si svoje povinnosti z predmetnej zmluvy splnila a uhradila žalovanému celkom sumu 2 719,78 eura s tým, že čerpala celkom úver v sume 1 308,44 eura.

13. Z prehľadu čerpania a úhrad taktiež vyplývalo, že posledný krát žalobkyňa čerpala z úveru v novembri 2012, čo znamenalo, že k tomuto mesiacu žalobkyňa dočerpala celkovo sumu 1 308,44 eura, pričom zhruba v mesiaci január/február 2013 úhrady žalobkyne skonzumovali čerpaný úver, a teda od obdobia 01/02 roku 2013 až do decembra 2017 uhradila žalobkyňa žalovanému nad rámec čerpaného úveru sumu 1 411,34 eura.

14. Súd na takto zistená skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.), bezdôvodné obohatenie (§ 451 a nasl.), premlčanie bezdôvodného obohatenia (§ 107), ako aj príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce absolútne obchodnoprávne vzťahy (§ 261), zánik záväzku splnením (§ 432 a nasl.), premlčanie (§ 397) a omeškanie dlžníka (365), ako aj príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2009, v zmysle ktorých mal súd za to medzi žalobkyňou a žalovaným došlo dňa 16.12.2009 uzatvorením zmluvy v písomnej forme k vzniku obchodného záväzku, keďže zmluva obsahovala podstatné znaky zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka (určenie zmluvných strán, určenie výšky peňažných prostriedkov, záväzok veriteľa poskytnúť peniaze v prospech dlžníka a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky a inú odplatu), ktorá predstavuje podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka absolútny obchodno-záväzkový vzťah, na ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov pri jej uzatváraní použil právny režim Obchodného zákonníka (napr. právna úprava premlčania), okrem tých práv a povinností, ktoré Obchodný zákonník neupravuje a na ktoré sa v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka použil právny režim, resp. právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku (napr. právna úprava spotrebiteľských zmlúv). Vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní tejto zmluvy, keďže žalovaný vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalobkyňa ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, išlo podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa okrem toho aplikoval aj osobitný zákon č. 258/2001 Z.z., upravujúci zmluvy o spotrebiteľskom úvere účinný v čase jej uzatvorenia.

15. Vyššie uvedená zmluva musela v čase jej uzatvorenia podľa zákona č. 258/2001 Z.z. obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (t.j. v tomto prípade všeobecných náležitostí zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka), osobitné náležitosti vymedzené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. s tým, že musela byť uzatvorená v písomnej forme. V prípade, ak predmetná zmluva neobsiahla všetky náležitosti, ale na jej základe bol poskytnutý spotrebiteľovi úver (alebo dodaná služba, tovar), zmluvu bolo treba považovať za platnú. Ak však veriteľ do zmluvy neobsiahol náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l) zákona č. 258/2001 Z.z., poskytnutý úver bolo potrebné podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Veriteľ taktiež nebol podľa § 4 ods. 3 tohto zákona oprávnený požadovať úrok a poplatky, ktoré neboli v zmluve o úvere uvedené.

16. Nesporným bolo, že uzatvorená zmluva predstavovala tzv. zmluvu o revolvingovom úvere. Pri takomto type úveru je schválený úverový rámec, ktorý má dlžník neustále k dispozícii bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania veriteľa. Ak dlžník vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorázovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň každou splátkou zvyšuje. Z toho možno dôvodiť, že skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok, prípadne spôsob čerpania sú v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neznáme. Nakoľko tieto údaje sú podkladom pre určenie RPMN, nemožno údaj o reálnej výške RPMN pre daný, ešte len budúci úver, v čase uzatvorenia úverovej zmluvy určiť. To však neznamená, že nie je možné stanoviť výšku RPMN pre určitú modelovú východiskovú situáciu, vychádzajúc z nastavených parametrov úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia. Možno vychádzať napríklad z výšky úverového rámca ako výšky poskytnutého úveru, výšky splátok a pravidelnej mesačnej splatnosti, na základe čoho možno stanoviť aj konečný počet splátok. Uzatvorená zmluva však žiadny údaj o RPMN neobsiahla a to ani pre prípad modelovej situácie. Obdobnému záveru, že aj v prípade zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere je povinnou náležitosťou takejto zmluvy údaj o RPMN dospel napr. aj Krajský súd v Prešove (11Co/32/2017), na základe čoho bolo potrebné poskytnutý úver podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

17. Ďalšou požadovanou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej absencia má podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru je podľa § 4 ods. 2 písm. d) tohto zákona údaj o adrese predávajúceho (t.j. veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ako vyplývalo z vykonaného dokazovania,

predmetná zmluva síce vo svojom záhlaví obsahovala údaj o sídle žalovaného, takýto údaj však nemožno subsumovať pod náležitosť vyžadovanú podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. ale pod náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. 1) tohto zákona - teda uvedenie obchodného mena, sídla a identifikačného čísla žalovaného ako veriteľa. Na základe uvedeného mal súd za to, že uzatvorená zmluva neobsahovala údaj o adrese určenej na reklamácie a sťažnosti. Prieskumom rozhodovacej činnosti odvolacích súdov súd zistil, že otázka neuvedenia tzv. reklamačnej a sťažnostnej adresy v zmluvách o spotrebiteľských úveroch už bola viackrát odvolacími súdmi riešená, keď konštatovali (napr. Krajský súd v Trnave, sp. zn. 10Co 104/2018), že za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať uvedenie adresy sídla veriteľa v záhlaví samotnej zmluvy v rámci jeho identifikačných údajov, navyše keď ide o banku pôsobiacu na celom území SR prostredníctvom svojich pobočiek, čím nie je vylúčené, aby reklamácia alebo sťažnosť mohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich. Aj na základe tejto skutočnosti Krajský súd v Trnave vo svojom inom rozhodnutí (24CoCsp 31/2020 zo dňa 19.10.2020) konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí explicitne obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. K uvedeným názorom súd len dodáva, že ani samotná zmluva nebola uzatvorená v sídle žalovaného ale v Bratislave. Dokonca nebola uzatvorená priamo ani žalovaným ale prostredníctvom predajcu TESCO STORES SR, a.s. a preto uvedenie presnej adresy na podanie reklamácie alebo sťažnosti bolo viac ako žiaduce. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal súd za to, že v uzatvorenej zmluve absentoval podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. údaj o adrese žalovaného, na ktorej mohla žalobkyňa uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, čo malo taktiež za následok podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovaným poskytnutého úveru.

18. Vzhľadom na uvedené nebolo hospodárne, aby sa súd zaoberal aj ďalšími obligatónnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže by to na záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nemali žiadny vplyv. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne ohľadom značeného množstva neprijateľných zmluvných podmienok súd uviedol, že žalobkyňa ani jednu zmluvnú podmienku, ktorá by mala byť neprijateľná, nešpecifikovala, a preto túto jej námietku nevyhodnotil ako dôvodnú. Za nedôvodnú súd tiež považoval námietku ohľadom konania žalovaného v rozpore s odbornou starostlivosťou a dobrými mravmi, keďže nebolo preukázané také konanie žalovaného, ktoré by bolo možné charakterizovať ako rozporné s odbornou starostlivosťou alebo dobrými mravmi. Samozrejme nespornou skutočnosťou bolo, že uzatvorená zmluva mala charakter tzv. formulárovej zmluvy, t.j. zmluvy, ktorej podstatné obsahové náležitosti sú veriteľom dopredu naformulované a nemôžu byť spotrebiteľom zmenené alebo doplnené, to však neznamená, že takýto spôsob a proces uzatvorenia zmluvy, teda konanie žalovaného je rozporné s jeho odbornou starostlivosťou alebo dobrými mravmi, bez ohľadu na to, že spotrebiteľ má len možnosť navrhnuté podmienky zmluvy prijať alebo neprijať a tým navrhovanú zmluvu neuzatvoriť. Za nedôvodnú súd vyhodnotil taktiež námietku žalobkyne týkajúcu sa uzatvorenia predmetnej zmluvy vo finančnej tiesni, keďže žalobkyňa tvrdenie o finančnej tiesni nepreukázala a navyše ani len netvrdila, že by žalovaný túto ňou tvrdenú finančnú tieseň zneužil, pretože až takéto konanie žalovaného by bolo spôsobilé vyhodnotiť ako neplatné podľa § 39a Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené považoval súd uzatvorenú zmluvu za síce platnú, avšak bezúročnú a bezpoplatkovú, na základe čoho bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému len istinu spotrebovaného úveru bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov.

19. Preukázaným a nesporným bolo, že žalobkyňa z titulu uzatvorenej zmluvy čerpala úver v sume 1 308,44 eura, pričom celkovo žalovanému uhradila až sumu 2 719,78 eura. To znamená, že žalovanému uhradila o 1 411,34 eura viac než bolo jej povinnosťou, čím zo strany žalovaného došlo podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka k bezdôvodnému obohateniu. Uvedený právny záver korešponduje aj s nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 12.05.2020 (III. ÚS 43/2020), podľa ktorého „bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch).“.

20. Na základe vyššie uvedeného teda vznikla žalovanému podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v sume 1 411,34 eura. Žalovaný však namietal

premlčanie jeho povinnosti vydať požadované bezdôvodné obohatenie, keďže k poslednej úhrade zo strany žalobkyne došlo dňa 02.12.2017, pričom žalobu podala až dňa 02.08.2019.

21. Vzhľadom na obchodnoprávny charakter zmluvy, na úpravu premlčania jednotlivých záväzkov, resp. pohľadávok z tejto zmluvy sa použila právna úprava premlčania obsiahnutá v Obchodnom zákonníku, keďže tá ma ucelenú, komplexnú povahu a preto je vylúčená úprava premlčania Občianskeho zákonníka a to aj pri premlčaní tých práv, ktoré Obchodný zákonník špecificky neupravuje, napr. premlčanie bezdôvodného obohatenia (viď ZSP 61/2010 - „Aj keď sa bezdôvodné obohatenie riadi Občianskym zákonníkom, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných záväzkových vzťahoch sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe štyroch rokov podľa § 397 Obchodného zákonníka“....). Aplikácia § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka (účinného od 01. 04. 2015) o prednostnom použití ustanovení Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy Obchodného zákonníka (napr. pri premlčaní), neprichádzala do úvahy a to s odkazom na zachovanie zásady istoty a stability v súkromnoprávných vzťahoch a zákaz (pravej) retroaktivity v spojení neexistenciou prechodného ustanovenia, ktoré by zaviedlo výnimku z tohto zákazu, resp. zásady, pričom aj pri zavedení nepravej retroaktivity by sa nárok posudzoval podľa doteraz platných predpisov, čo by v tomto prípade znamenalo posudzovať nárok z hľadiska jeho premlčania bez aplikácie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka. To znamená, že dĺžka premlčacej doby vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku bola určená podľa 397 Obchodného zákonníka v rozsahu 4 rokov.

22. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že v období január/február 2013 došlo zo strany žalobkyne k splneniu záväzku zo zmluvy podľa § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka tým, že ňou uhradené splátky skonzumovali celú vyčerpanú časť istiny úveru, pričom od tohto obdobia (január/február 2013) žalobkyňou poskytované plnenia bolo potrebné charakterizovať ako bezdôvodné obohatenie s tým, že posúdiť premlčanie bolo potrebné vo vzťahu k jednotlivým úhradám žalovanej od januára/februára 2013.

23. Keďže súdne konanie začalo dňa 02.08.2019, všetky čiastkové úhrady žalobkyne z pred 4 rokov od podania žaloby, t.j. z pred 02.08.2015 boli premlčané a teda žalobkyňa sa mohla úspešne domôcť len úhrad, teda jednotlivých splátok úveru od 02.08.2015. Vzhľadom na to, mohol súd z dôvodu premlčania úhrad žalobkyne z pred 02.08.2015, priznať žalobkyňi len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúci z úhrad žalobkyne z obdobia od augusta 2015 do podania žaloby. Keďže v tomto rozhodnom období uhradila žalobkyňa žalovanému celkovo sumu 495,46 eura, súd považoval žalobu žalobkyne za dôvodu len v časti o zaplatenie sumy 495,46 eura, na základe čoho súd zaviazal žalovaného na úhradu sumy 495,46 eura, pričom vo zvyšnej časti žalobu (v časti uplatneného bezdôvodného obohatenia) ako nedôvodnú zamietol.

24. Na omeškanie žalovaného s platením súdom priznanej sumy žalobkyňi súd aplikoval § 563 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že pri pohľadávke z titulu bezdôvodného obohatenia splatnosť nevyplýva ani z dohody účastníkov a nie je ani zákonom stanovená. V takom prípade je splatnosť podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka (keďže v danom prípade ide o plnenie vyplývajúce z obchodnoprávneho vzťahu) viazaná na výzvu veriteľa, pretože až výzvou sa pohľadávka stane splatnou a dlžník je povinný plniť bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal, resp. vyzval na plnenie. Forma výzvy na plnenie nie je predpísaná, je však potrebné, aby spĺňala všeobecné náležitosti stanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jej obsahu musí byť zrejmé, že veriteľ vyzýva dlžníka na plnenie, ktorého výška musí byť dostatočne určite špecifikovaná. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (1 Cdo 210/2005) za takúto kvalifikovanú výzvu možno považovať aj žalobu. Aplikujúc vyššie uvedené, za kvalifikovanú výzvu žalobkyne podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka bolo možné považovať žalobu žalobkyne, ktorá bola žalovaným preukázateľne doručená dňa 07.02.2020.

25. V danom prípade sa teda žalovaný podľa § 365 ods. 2 Obchodného zákonníka dostal do omeškania s platením peňažného dlhu na 31 deň od doručenia žaloby, t.j. dňa 10.03.2020, na základe čoho podľa § 369 Obchodného zákonníka vzniklo žalobkyňi právo požadovať od žalovaného popri priznanom plnení aj úroky z omeškania, a to vo výške, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením č 21/2013 Z.z., t.j. vo výške o 9 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ECB) platná k prvému dňu omeškania s plnením priznaného peňažného dlhu.

26. Žalobkyňa si však uplatnila úrok z omeškania len vo výške 5 % a preto jej súd priznal právo na úroky z omeškania z priznanej sumy vo výške 5 % ročne od 10.03.2020 až do zaplatenia s tým, že v ostatnej časti uplatnených úrokov z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

27. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keďže pomer úspechu žalovaného predstavoval 38,30 % (jeho neúspech vo výške 30,85 % - t.j. súdom priznaná suma žalobkyni, odpočítal od ich úspechu vo výške 69,15 % - t.j. zamietnutá časť žaloby), na základe čoho súd úspech žalovaného hodnotil ako len čiastočný, čo oprávňovalo súd rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania tak, že žiadnej zo strán tento nárok/právo nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutie na súde, proti ktorému rozhodnutie smeruje (§ 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.